

1

Anna Marquette stapte de van tapijt voorziene gang op en deed de deur van de hotelkamer achter zich dicht. Ze controleerde of hij op slot zat en stopte de sleutelkaart in haar grote leren tas, waarna ze over de gang naar de rij liften liep. De deuren aan het eind van de rij gleden geluidloos open en ze ging de lege liftkooi in. Het rook er bedompt, naar sigarettenrook en airconditioning. Anna drukte op het knopje voor de foyer en leunde met haar rug tegen de reling terwijl de lift aan zijn afdaling begon. De kooi was van glas, waardoor Anna een weids uitzicht had over de skyline van Orlando terwijl de lift langzaam omlaag kroop langs de smalle voorkant van het torenhoge gebouw en stilhield op de benedenverdieping, waar de foyer zich bevond.

Het was maart en ze waren de vorige ochtend in de vrieskou vanaf vliegveld O'Hare in Chicago vertrokken. Maar maart in Orlando kwam neer op tweeëndertig graden. De late middagzon brandde op het glas en verwarmde Anna's blote armen. Het verbaasde haar nog altijd dat het weer na slechts een paar uur vliegen zo radicaal anders kon zijn. Paul had moeten lachen om Anna toen ze – naast

haar zomerjurken – ook truien en wollen jassen had ingepakt.

‘Anna, we gaan naar Florida, niet naar Siberië.’

‘Dat weet ik, maar ik neem geen enkel risico. Je weet dat ik niet tegen kou kan.’

‘Je moet het zelf weten. Maar ik ga maar één koffer dragen.’ Hij schonk haar de grijns waarmee hij drieëntwintig jaar geleden haar hart had veroverd en ging door met het opvouwen van golfshirts en luchtige overhemden; hij pakte alles bedreven in aan zijn kant van de grote koffer die geopend op hun bed lag.

Paul Marquette was leidinggevende op een groot reclamebureau in Chicago en doorgewinterd als het op reizen aankwam. Zijn zakenreizen duurden meestal twee dagen – hooguit drie – maar hij was een paar keer per maand van huis. Als hij wat langer op pad ging, vond hij het fijn als Anna hem vergezelde.

Toen hun dochters nog jong waren, had Anna graag gebruikgemaakt van een mogelijkheid om weg te gaan met Paul ter onderbreking van haar bezigheden als fulltime moeder. Haar ouders woonden op anderhalf uur afstand van Chicago en grepen elke kans om hun kleindochters te vertroetelen met beide handen aan. Maar nu waren de meiden volwassen en ze woonden op zichzelf, wat Anna in staat stelde haar eigen tijd beter in te delen. Daardoor had het rondhangen in hotelkamers en het winkelen in de winkelcentra van de stad waarin ze verbleven iets van zijn aantrekkingskracht verloren. Maar de avonden met Paul, waarbij ze de stad verkenden en de restaurants ter plaatse

uitprobeerden, maakten de in eenzaamheid doorgebrachte dagen de moeite waard.

En nu ze weer was gaan studeren, wist Anna dat ze – in ieder geval de komende jaren – niet in de gelegenheid zou zijn om alles uit haar handen te laten vallen om met haar man mee te gaan wanneer ze dat maar wilde. Gelukkig viel dit reisje in de voorjaarsvakantie van de universiteit.

Anna gaf les aan groep drie toen Paul en zij elkaar ontmoetten en ze had haar baan na hun huwelijk aangehouden, maar nadat Kara twee jaar later was geboren, speelde haar geweten op. Ze was altijd van plan geweest om weer aan het werk te gaan als haar zwangerschapsverlof erop zat; maar terwijl de dag waarop ze weer zou beginnen dichterbij kwam, kon ze zich niet voorstellen dat ze haar dochtertje aan een ánder zou overlaten, laat staan aan de betrekkelijk onbekende mensen van het kinderdagverblijf.

Het verbaasde Paul dat ze van gedachte was veranderd, maar ze hadden hun financiële situatie opnieuw bekeken en besloten dat Anna nog wel een tijdje thuis bij de baby kon blijven.

Ze was nog altijd thuis toen Cassandra twee jaar later werd geboren. En vervolgens waren die twee jaar uitgegroeid tot een periode van bijna twintig jaar, totdat de meiden volwassen waren.

Anna had met volle teugen genoten van het drukke leven als fulltime moeder, dat haar veel voldoening had geschonken. Maar toen Kara aan het laatste jaar van de middelbare school begon, beseftte Anna hoe snel het lege nest dichterbij kwam; ze begon er dan ook over na te den-

ken wat ze met haar leven wilde als de meiden eenmaal volwassen waren en uit huis gingen. Lesgeven trok haar niet meer zo en hoewel ze even had overwogen om medicijnen te gaan studeren, zette de gedachte dat ze al over de vijftig zou zijn als ze als arts aan de slag kon gaan haar met beide benen op de grond. Nu, op haar vijfenveertigste, zat ze weer in de collegebanken en was ze bezig met een doctoraalopleiding in de psychotherapie. Er was voor haar een heel nieuwe, boeiende wereld opengegaan op de universiteit en Anna werkte enthousiast toe naar de dag waarop ze haar eigen praktijk kon beginnen.

Ze was er dankbaar voor dat Paul haar bij dit alles steunde. Hij had haar enthousiasme vanaf het begin gedeeld, net als haar gedrevenheid voor de studie psychologie. ‘De reclamewereld bestaat uit niets anders dan het onderzoeken en toepassen van de frappante manier waarop de menselijke geest werkt,’ had hij een paar keer tegen haar gezegd. Haar studie had voor heel wat geanimeerde – en soms zelfs verhitte – discussies tussen hen geleid.

De liftdeuren schoven open en Anna stapte op de koele, marmeren vloer van de foyer. Ze duwde de zware voordeur open en merkte hoe warm het buiten was. De piccolo gaf te kennen dat de taxi die ze had besteld al klaar stond onder het afdak voor het hotel. Ze bedankte hem en stapte in de wachtende taxi. ‘Naar Longwood Center, alstublieft.’ De chauffeur bromde dat hij het begrepen had en voegde de auto behoedzaam tussen de verkeersstroom op de overvolle boulevard. Anna had afgesproken dat ze om acht uur met Paul zou gaan eten. Vrienden hadden

een Italiaans restaurant vlak bij het winkelcentrum aanbevelen, en Anna was vroeg genoeg vertrokken om nog even te gaan winkelen. Door het warme weer had ze er zin in om zomerkleren te kopen. Paul zou het haar blijven inpeperen als ze het restaurant binnenliep met een tas vol zomerspullen. Nou ja, dat geplaag van hem was een van de dingen waardoor ze zich tot Paul aangetrokken had gevoeld. En dankzij haar vader, die er ook geen genoeg van kon krijgen om mensen te stangen, had Anna geplaag altijd als een teken van genegenheid opgevat.

De taxi hield stil bij het trottoir van het winkelcentrum. Anna betaalde het verschuldigde bedrag en ze gaf de chauffeur een fooi, waarna ze het enorme winkelcentrum binnenliep, dat – nu het een doordeweekse avond was – bijna leeg was. De winkels bevonden zich rond een open plein dat uit straatstenen bestond en werd geflankeerd door een overvloed aan geurige, bloeiende bomen. Het gedempte geluid van Anna's sandalen op de straatstenen vermengde zich met het muzikale geklater van de vele fonteinen op het plein en met de zachte gesprekken van de mensen die her en der aan het winkelen waren.

Anna genoot van het weldadige weer en van het etalages kijken en ze liep op haar gemak naar het eind van het winkelcentrum. Toen ze zich omdraaide om weer terug te lopen, besloot ze om spijkers met koppen te slaan door verschillende winkels binnen te gaan die er veelbelovend uitzagen en zelfs wat dingen te passen. Ze kocht drie shirts en een dure zonnebril. Daarna liep ze, terwijl ze zich schuldig voelde dat ze zo veel geld had uitgegeven,

met haar tassen naar de restaurantzitjes in het midden van het plein.

Ze bestelde ijsthee en ging balancerend met haar aankopen en haar tot de rand toe gevulde beker naar een tafeltje. Daar keek ze geïnteresseerd naar de mensen die langsliepen. De diversiteit en het unieke van mensen zouden haar altijd blijven boeien, maar door haar psychologiëstudie was observeren nog fascinerender geworden. Het was zo ontzettend leuk om ernaar te raden wat voor karakter mensen hadden en wat de relatie tussen hen was – om vaak al binnen een paar minuten observeren te merken dat ze ernaast zat. Als ze één ding had geleerd, dan was het wel dat je niet op uiterlijkheden moest afgaan.

Ze keek op haar horloge. Het was bijna tijd om naar Paul te gaan. Ze nam nog een laatste slok uit de grote piepschuim beker en pakte haar spullen. Terwijl ze haar stoel naar achteren duwde, keek ze om zich heen omdat ze niet goed wist via welke uitgang ze naar het restaurant moest gaan. Ze had *Italia* vanuit de taxi gezien toen die voor het winkelcentrum was gestopt, maar miste een goed richtinggevoel in deze stad.

Ze liep naar de uitgang waar de taxi haar had afgezet. Er waren meer mensen op het parkeerterrein nu de werkdag was beëindigd. De zon was een uur geleden achter de horizon verdwenen en Anna draaide haar hoofd in een poging zich te oriënteren.

Het restaurant was nergens te bekennen. Dat moest zich aan de andere kant van het winkelcentrum bevinden. Ze draaide zich zuchtend om om terug te gaan via de

deuren van het winkelcentrum, maar besloot dat ze net zo goed om het complex heen kon lopen. Het weer was trouwens heerlijk. Ze liep over het smalle trottoir en naderde het eind van de lange rij gebouwen.

Terwijl ze de hoek om ging, zag ze het restaurant. *Italia*, stond er op een groot doek dat meebewoog met het briesje, midden tussen een verlichte rij rode, witte en groene vlaggen. Het restaurant was veel verder weg van Longwood Center dan het vanuit het raampje van de taxi had geleken. Ze zou een drukke straat moeten oversteken en langs nog een klein kantorencomplex moeten lopen om er te komen.

De lichten van de stad fonkelden in het halfdonker en de straatlantaarns die de buitenkant van het winkelcentrum verlichtten, stonden steeds verder uit elkaar terwijl ze de gevels van grote, bekende winkels achter zich liet.

Ze naderde een dienstingang. Een enorme airco-unit stak uit over het pad en allerlei afvalbakken stonden bij elkaar in de donkere steeg die, zo nam ze aan, naar de schoonmaakdienst van het winkelcentrum leidde. Door de warmte van de avond kwam er een doordringende geur uit de afvalbakken. Anna rimpelde haar neus en keek of er niemand aankwam over het pad, waarna ze van het trottoir stapte.

2

Ze hoopte dat Paul niet lang had hoeven te wachten. Wachten was nooit zijn sterkste kant geweest. Met haar blik strak gericht op het labyrint van trottoirs en kruisingen die naar de andere kant van de drukke boulevard leidden, liep Anna langs de dienstingang van Longwood Center; ze probeerde daarbij de stank van de afvalcontainers niet in te ademen.

Ze zoog net een teug lucht naar binnen toen er opeens een gedaante voor haar opdoemde. Zonder waarschuwing vooraf trok er een scherpe pijn door haar linkerschouder. Voordat ze de kans had om zelfs maar te bedenken wat haar had geraakt, voelde ze dat er een zwaar stuk stof strak over haar hoofd werd getrokken. Met wild zwaaiende armen zakte ze in elkaar, waarna ze merkte dat ze over het beton werd gesleurd. In eerste instantie dacht ze dat ze door een auto was geraakt. Maar bij het horen van een mannenstem – nee, het waren eerder grommende keelklanken – vocht ze tegen de paniek die in haar opkwam.

Er ging een stoot adrenaline door haar heen en ze probeerde zich los te trekken, weer overeind te komen. Maar een gespierde arm greep haar bij haar hals en ze voelde

dat ze werd opgetild totdat haar tenen de grond nog nauwelijks raakten. Ze probeerde te gillen, maar door de arm om haar keel werd haar luchtpijp bijna ingedrukt, zodat er geen enkel geluid over haar lippen kwam. Een walgelijk zoete geur drong haar neusgaten binnen. *Aftershave vermengd met zweet*, dacht ze. Ze probeerde uit alle macht om de paniek de kop in te drukken en helder na te denken, maar er ging van alles door haar heen. De pijngolven die door haar lichaam trokken waren zo heftig dat ze bang was het bewustzijn te verliezen.

‘Sst, mademoiselle.’ Voor het eerst zei haar belager iets. ‘Meewerken, ja? Dan breng je het er misschien levend vanaf.’ Hij had een zware stem en de glimlach die doorklonk in zijn stem was in tegenspraak met zijn woorden. Hij sprak op bedachtzame toon, met een zwaar accent dat naar Anna’s mening Frans klonk.

Er ging van alles door haar heen, allerlei onsamenhangende gedachten. Ze worstelde om haar arm los te krijgen uit de greep van de man, maar dat zorgde er alleen maar voor dat hij haar nog steviger vastpakte en haar arm naar achteren rukte. En opeens voelde ze het gladde, harde, kille van een stuk staal tegen haar hals. De gedachte van het lemmet tegen haar keel vaagde de pijn weg die in haar schouder brandde.

Ze dwong zichzelf om kalm te blijven. ‘Alsjeblieft,’ smeekte ze met schorre fluisterstem. ‘Er zit... er zit wat geld in mijn tas.’ Ze probeerde haar handtas in de richting van de stem te duwen, maar het lukte haar niet om haar armen te bewegen. ‘Neem dat maar. Alles.’

‘Nee, juffie, ik hoef je geld niet.’ De stem met het accent kwam van ergens boven haar en klonk honend. Hij moest lang zijn. Ze spande zich in om alle bijzonderheden te onthouden. Ze kon niets zien, maar voelde de zachte, dunne stof van zijn lange mouwen – zijde wellicht – op haar keel. Door haar wimpers kon ze alleen het grove weefsel van de witte doek zien die haar gezicht bedekte.

Hij was druk bezig met iets en zijn greep werd wat minder stevig. In een laatste wanhopige poging om te ontsnappen, probeerde ze haar spieren te verslappen en los te komen uit zijn houdgreep.

Hij vloekte en trok haar tegen zich aan; het lemmet van het mes stond strak op haar keel, de stank van zijn aftershave leek haar te verstikken. Ze voelde haar eigen bloed warm en kleverig op haar borstkas druppelen. Plotseeling werd ze duizelig en merkwaardig kalm, en toen wist ze het zeker: *Ik ga dood*. Binnen in haar voelde ze de sterke wil om te blijven leven. Als ze weerstand bood, zou dat er alleen voor zorgen dat ze sneller doodging en ze dwong zichzelf om te kalmeren, deed er alles aan om zich niet langer te verzetten tegen de brute kracht van de man.

Anna was er altijd van uitgegaan dat ze in een dergelijke situatie zou vechten als een leeuw – desnoods zou vechten tot de dood erop volgde. Ze was gelovig en was niet bang voor de dood, maar nu zag ze in gedachten de vertrouwde gezichten van Kara, Cassandra en Paul – die lieve, lieve Paul – voor zich. En op dat moment wist ze dat ze zich aan wat voor gruwelijkheden dan ook zou onderwerpen als dat inhield dat ze haar gezin weer zou terugzien.

‘Alstublieft, Heer, help me!’ Ze fluisterde wanhopig een gebed. ‘Laat me alstublieft niet doodgaan.’

Anna probeerde uit alle macht om alles wat er met haar gebeurde uit haar gedachten te bannen. Ze voelde dat ze tegen de grond werd geduwd, dat er aan haar kleding werd geduwd en getrokken. Het korrelige beton schuurde tegen haar rug en heupen. En opeens was haar belager boven op haar, hij duwde haar tegen de grond. De angst en het gewicht van zijn lichaam verlamden haar, maar vol verbijstering besepte ze dat ze de nachtmerrie van elke vrouw meemaakte.

Alstublieft, Heer...

Het misdrijf, waarvan ze nooit had verwacht dat het haar zou overkomen, werd op dat moment werkelijkheid. Ze had het eigenaardige gevoel dat het niet om háár lichaam ging en ondanks de pijn probeerde ze afstand te nemen van deze verschrikking; ze dacht er alleen maar aan dat ze het wilde overleven – voor haar dochters, voor de man van wie ze hield.

Er ging een smeekbede door haar heen – die erop gericht leek om alle gedachten over wat haar overkwam van zich af te zetten. Ook al kon ze door de lap stof niets zien, ze kneep toch haar ogen dicht en probeerde wanhopig om bij bewustzijn te blijven, terwijl ze op een beestachtige manier misbruikt werd. Uiteindelijk ging er een trilling door het lichaam boven op haar. Hij vloekte hartgrondig en ze voelde dat het gewicht van zijn lichaam verdween toen hij van haar afkroop.

Ze krulde haar lichaam tot een foetushouding, voelde

zich verstrakken, bad dat hij na het afpakken van haar waardigheid haar niet ook van het leven zou beroven.

De hakken van zijn schoenen schoven over het beton en er werd fijn zand in haar gezicht getrapt. Ze dwong hem in gedachten om weg te gaan. Hij zette een wankele stap, maar draaide zich vervolgens om en spuugde op haar nog altijd in de doek gewikkelde gezicht. Ze draaide haar hoofd weg, weerstond de bijna onbedwingbare neiging om de van speeksel doordrenkte doek weg te rukken. Als ze zijn gezicht zag, zou hij eerder geneigd zijn om haar te vermoorden.

De man gromde nog een laatste keer, kwaadaardig, en greep een streng van haar haar vast, waarna hij haar hoofd optilde en weer losliet; haar hoofd smakte tegen het beton.

Ze hoorde hem wegrennen en er kwam een verstikt gekreun over haar lippen. Haar hele hoofd bonsde toen ze blindelings in tegengestelde richting wegkroop. Maar terwijl ze probeerde op te staan, draaide alles om haar heen.

Het werd haar zwart voor de ogen en ze zakte weg in een genadige duisternis.